

Det fremgaar dog af de Tiltaltes Forklaringer, at det i et vist, ikke nærmere præciseret Omfang tolereres, at Arbejderne henvender sig direkte til Formanden.

Blandt Arbejderne opstod der imidlertid Krav om, at der maatte skrides alvorligt ind, idet man gjorde gældende, at kunde Fru Christensen tillade sig at handle paa Trods af den hende meddelte Reprimande, vilde enhver kunne sætte sig udover Fler-tallets Beslutninger og Tillidsrepræsentanternes Anvisninger, og saa vilde Sammenholdet mellem Arbejderne lide Skade.

Disse Krav gav Anledning til, at de tre Tiltalte besluttede at lade afholde en Afstemning blandt Arbejderne paa Afdeling C. om, hvorvidt de vilde arbejde sammen med Fru Christensen. Afstemningen iværksattes uden Fru Christensens Vidende, og uden at hun havde haft Lejlighed til at forsvare sig, og gav til Resultat, at man ikke vilde arbejde sammen med hende.

Tiltalte Stella Rasmussen har erkendt at have deltaget i Afstemningen og stemt for at nægte Samarbejde, medens de Tiltalte Christiansen og Persson ikke har deltaget i Afstemningen.

Denne Afstemning fandt formentlig Sted Fredag den 25. Oktober, og Lørdag den 26. Oktober fik Fru Christensen Kendskab dertil gennem en Kollega og henvendte sig til Tiltalte Stella Rasmussen for at faa ordnet Sagen i Mindelighed; men Tiltalte Stella Rasmussen sagde, at nu maatte Sagen gaa sin Gang.

Tiltalte Christiansen har derefter henvendt sig til Fabrikkens Direktør og under Henviisning til Afstemningen og Uroen blandt Arbejderne krævet Fru Christensen afskediget. Da Direktøren erklærede, at han ikke fandt Grundlaget tilstrækkeligt, fremkom Tiltalte Christiansen med Hentydninger til de blandt Arbejderne verserende Rygter om et Forhold mellem Fru Christensen og Formand Sørensen. Samme Dag blev Fru Christensen afskediget.

Efter Udtalelser af Direktøren var Grunden til Afskedigelsen i og for sig Arbejdsmangel, saa at der alligevel skulde afskediges to Arbejdere, og han fandt det saa efter Omstændighederne rimeligt at lade Fru Christensen blive den ene af dem.

Selv om der maa tilkomme Arbejderne paa en Fabrik en ret vidtstrakt Beføjelse til at anvende Tvangsmidler overfor den enkelte Arbejder, som, skønt han er Medlem af den faglige Organisation, bryder det Sammenhold, som er en nødvendig Forudsætning for hele den faglige Bevægelse og et af denne Bevægelses vigtigste Kampmidler, maa det dog antages, at man i nærværende Tilfælde er gaaet ud over de Grænser, der naturligt maa sættes for Anvendelse af saadanne Tvangsmidler.

Det fremhæves i denne Forbindelse, at der ikke i Fagforeningens Love ses at være udformet nærmere Regler om, hvilke Tvangsmidler der kan anvendes eller om Fremgangsmaaden derved, og det er et meget indgribende Tvangsmiddel at kræve Afskedigelse, hvilket derfor kun bør kunne anvendes efter klar Hjemmel i Foreningslove og i alvorlige Tilfælde.

Og med Hensyn til det foreliggende Tilfældes Karakter maa det fremhæves, at det vel vilde have været mest korrekt, om Fru Christensen overfor Tillidsrepræsentanterne havde fremsat sit Ønske om at faa en Ende paa Striden ved at blive forflyttet; men at det dog maa tages i Betragtning, at hun har været den, der havde den mindste Indflydelse paa Maskinens Arbejdsydelse og derfor med en vis Ret har ment at være kommet ind i hele Affæren uden egen Skyld, at Fru Christensens Henvendelse til Formand Sørensen ikke har haft noget illoyalt Præg, idet hun netop henviste ham til at søge nærmere Oplysninger hos Tillidsrepræsentanterne, og ikke kan antages at have ligget udenfor, hvad der var Coutume blandt Arbejderne under mere fredelige Forhold, og at der endelig ved Sagens Behandling paa de forskellige Møder fra en af Tillidsrepræsentanternes Side var indblandet personlige Forhold, som den paagældende maatte være klar over var ganske uoplyste og ubestyrkede, og dette har Fru Christensen med Rette følt som en grov Krænkelse, der gjorde det vanskeligt for hende at forhandle med Tillidsrepræsentanterne, der øjensynligt stod enige overfor hende.

Henvendelsen til Direktionen om Fru Christensens Afskedigelse skønnes her- efter paa uberettiget Maade at have tilsigtet at begrænse hendes frie Adgang til Erhverv, og da hver af de Tiltalte har et selvstændigt Ansvar for denne Henvendelses Tilblivelse og Overbringelse, findes de hver især efter Lov Nr. 70 af 27. Marts 1929 § 3 at burde anses med Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr.